

Mick Bröcker bouwt een weeshuis in Nepal

Toen Mick hoorde van de dakloze kinderen, hing hij zijn studie aan de wilgen en vloog naar Nepal. Hij bouwt op dit moment aan een nieuw weeshuis, zodat de kinderen in een veilige omgeving kunnen opgroeien en een toekomst vol kansen tegemoet kunnen gaan.

Door **Natasja Bijl** Fotografie **Isa Wiegers**

Het klinkt mooi hè, dat ik bezig ben met het realiseren van een weeshuis hier in Nepal', lacht Mick. We staan naast elkaar op de kluiten en kijken naar de kavel waarop het weeshuis van de Ombir Foundation gebouwd gaat worden. 'Het is ook mooi hoor, maar de praktische invulling vergt best veel inspanning. Het is hier ook niet zoals in Nederland waar je er een aannemer op zet en er dan op kan vertrouwen dat alles goed komt. Hier gaat alles op *the Nepali way*, wat wil zeggen dat ik alles goed in de gaten moet houden wil ik de vaart erin houden. Dus mocht je me zoeken, dan vind je me de komende maanden hier op een klapstoel in een rijstveld om toe te zien hoe de stenen worden gelegd.'

Op eenentwintigjarige leeftijd vertrok Mick Bröcker voor stage naar Nepal, om als afstudeeropdracht voor zijn studie psychologie onderzoek te doen naar hechtingsproblematiek. Zo maakte hij kennis met een groep van elf weeskinderen en hun manager die er na een zwerfend bestaan met behulp van donaties in geslaagd was om een huis voor haar en de kinderen te huren en voor de kinderen te zorgen. Mick: 'In de eerste weken in het weeshuis kwam ik mezelf enorm tegen. De kinderen waren gesloten, ze hadden in een korte tijd zo veel vrijwilligers zien komen en weer gaan dat ze totaal geen toenadering zochten. Dat was lastig voor me, temeer omdat ik vanaf dag één al mijn tijd met hen doorbracht. Na vijf weken pakte een van de jongens, Ombir, opeens mijn hand vast tijdens ►

De Nederlander Mick Bröcker (24) woont meer dan tien maanden per jaar in Kathmandu en heeft daar de zorg voor elf weeskinderen in de leeftijd van zes tot zeventien jaar die ten gevolge van de aardbeving in 2015 letterlijk het dak boven hun hoofd verloren.

'Na vijf weken pakte een van de jongens, Ombir, opeens mijn hand vast'

het naar school brengen. Dat kleine uitgestoken handje! Je wilt niet weten hoe gelukkig ik daarmee was. Toen ging het snel en brak het ijs ook met de andere kinderen. Ik kan wel zeggen dat ik met ieder kind een unieke band heb opgebouwd. Tijdens deze zeven maanden nam de manager mij steeds in vertrouwen over de financiën, die er alles behalve fraai voorstonden. Het levensonderhoud in Nepal is niet echt duur, maar voor de maandelijkse kosten voor elf kinderen is best veel geld nodig. De stichting die destijds geld schonk wilde ermee stoppen. Het feit dat de financiële toekomst voor de kinderen niet gewaarborgd was, maakte het zwaar voor mij om na mijn stage naar Nederland terug te keren. En daarbij was ik zoveel van die fantastische kinderen gaan houden. Ja, best gek. Ik kwam destijds bij deze kinderen om onderzoek te doen naar hechtingsproblemen, maar na zeven maanden was ik degene met een hechtingsprobleem, ik wilde eigenlijk niet zonder ze.'

Mick nam zich voor om na het afronden van zijn studie naar het weeshuis terug te gaan en ondertussen vanuit Nederland waar mogelijk te helpen.

Maar alles veranderde toen Nepal in april 2015 de zwaarste aardbeving in eenentachtig jaar beleefde. De kinderen sliepen wekenlang in tenten op het voetbalveld en waren doodsbang. Mick, die nog geen maand ervoor afscheid had genomen, wilde het liefst meteen het eerste vliegtuig naar Kathmandu pakken.

Mick: 'Het mobiele netwerk lag de eerste dagen plat en er was complete chaos. Met meer dan vijftig naschokken per dag duurde het lang voordat ik wist hoe de zaken ervoor stonden. De problemen waren niet te overzien. De huisbaas van het weeshuis, of wat er nog van over was, wilde het huis terug. Er heerste woningschaarste en er was in de wijk niets betaalbaar te vinden, zeker niet voor een groep van elf kinderen. Het idee

dat ze weer op straat terecht zouden komen, de plek waar ze ooit vandaan kwamen, was voor mij onverdraaglijk. Ik nam het besluit om met mijn studie te stoppen en fulltime te gaan werken, zodat ik iedere maand een bedrag naar hen over kon maken. Maar na een paar maanden ging ik toch terug. Iemand moest opstaan om die kinderen ter plekke te helpen. Ik voelde dat ik die persoon moet zijn.'

Mick neemt me mee naar de plek waar de kinderen nu wonen. In een vrij drukke straat, boven een toko, hebben zij de twee verdiepingen tot hun beschikking. 'Namasté!' klinkt het. Compleet verrast ben ik als 'zijn' kinderen me vrolijk begroeten en meteen hun dagboeken, vouwboekjes en verzameling voetbalplaatjes laten zien. Ik krijg meteen een henna beschildering op mijn handen. Wat een vindingrijke, creatieve en levenslustige lieverds wonen hier! Natuurlijk valt het me op dat hun leefomstandigheden verre van ideaal zijn. De woning is veel te krap. De muren zijn vochtig en zitten vol met scheuren. Als de vuilnisman door de straat rijdt, trilt het in de keuken en het tocht er vreselijk. Na vijven, als de zon weg is, wordt het er koud. Ik val tijdens dit eerste bezoek met mijn neus in de boter, want het is vrijdag, de dag waarop de kinderen mantra's zingen. Ik sluit mijn ogen en ga in lotushouding op een flinterdun ►

Wil je werkelijk een wezenlijk verschil maken in het leven van deze weeskinderen of zelf een weeskindje sponsoren? Word dan FRIEND van de Ombir Foundation. Voor slechts vijf euro per maand kan een kind naar school.
ombir.org

noodzaak en potentie van mijn missie en schonk me zestigduizend euro, het bedrag dat ik nodig had om een stuk land te kopen. Natuurlijk was ik dolgelukkig, maar tegelijkertijd had ik er een groot probleem bij. We hadden niet eens geld om te eten. Hoe kon ik in hemelsnaam dat eigen huis realiseren?

In 2016 was ik even terug in Nederland en ging ik naar een lezing van Michael Pilarczyk. Met zijn Mastermind Academy inspireert hij mensen hun mooiste leven te leven. Toen ik hem over mijn grote droom en mooiste leven vertelde, besloot hij mij te helpen. We hielden contact en ik kan wel zeggen dat er tussen ons een mooie vriendschap opbloeide. Vanuit zijn bedrijf heeft Michael vijftienduizend euro gesponsord. Hiermee zijn de kosten voor levensonderhoud voor een jaar gedekt. Je kan je wel voorstellen hoe dankbaar ik hiervoor ben. Als ambassadeur van de Ombir Foundation spreekt hij zijn netwerk aan om ook donateur te worden. Voorheen vroeg ik vooral vrienden en familie om te helpen, maar dat houdt een keer op natuurlijk. Dat nu steeds meer mensen weten wie ik ben en wat ik doe, werpt zijn vruchten af. De bouw van het weeshuis kost een ton waarvan ik de helft binnen heb. Met de teller op vijftigduizend euro ben ik voorzichtig optimistisch. De grondmonsters zijn genomen, de bouw begint. Natuurlijk moet ik ook verder in de toekomst kijken en ervoor zorgen dat er de komende jaren voldoende geld voor eten, school en medische kosten is. Het is niet alleen dat huis. Daarom ben ik naast de eenmalige giften voor het weeshuis ook erg blij met maandelijks sponsoring, dat brengt continuïteit.' ³¹

Lees ook de blog van Natasja over haar reis naar het weeshuis op onze website: 'Weeshuis in Kathmandu'.

kussentje zitten. Lieve zangerige stemmetjes op drie hoog in Kathmandu. De kou trekt op tot in mijn kruin. Rillingen. Ik voel tranen in mijn ogen en denk aan die kleine, koude voetjes en dunne matrasjes. O, ik hoop zo dat Micks plannen slagen en zij er volgende winter wel warmpjes bij zitten!

Mick: 'We hebben begin vorig jaar moeilijke maanden doorstaan. Met een hoge huur en weinig giften moesten we op een gegeven moment op alles beknibbelen. Geen eitje bij het eten, geen tussendoortjes voor de pauzes op school, geen fruit en maar één maal per week douchen. Ja, dat ging mij aan het hart. Er moest nodig iets veranderen, dit kon zo niet langer! Dat was ook het moment waarop ik besloot de Ombir Foundation op te richten. Vernoemd naar Ombir, het kleine jongetje dat als eerste toenadering zocht en met zijn positieve energie en dankbare houding een voorbeeld is voor anderen. Ik bouwde een simpele website en gaf de stichting hiermee letterlijk een gezicht.

Rond die periode ontmoette ik ook een man hier in Nepal aan wie ik mijn voorzichtige plan om hier een weeshuis te willen bouwen kenbaar maakte. Deze man had zijn hele leven goed verdiend en wilde iets teruggeven. Hij zag de